

M U D A F A A

13 Eylül 1952 B. Doğu Necip Fazıl KISAKÜREK

MUHTEREM Hâkimler;
Bizi, huzurunuzda getiren bir saik vardır. Bu, yine bizi bütün nesir ve propaganda vasıtalarıyla lekeleye-ge kalkan, lekeleyebileceğini u man saikin ta kendisidir. Bu saikin mücadele usulü de gayet rahat, son derece emin ve ters tarafından nâmüna-hi asıldır:

(Büyük Doğu) nun dava mevzuu olan sayısı intişar meydanına çıkalı tam dokuz gün geçiyor... Herkes ve her makam bu sayıyı görüyor, okuyor, basit ve tabii telâkki ediyor... Arada bir sayı daha kırıyor ve hiç bir taraktan hiç bir aksülâmel uyanmıyor... 9 gün sonra birdenbire bir el kalkmış ve bir düğmeye basmıştır! Zatülharekelik maskesi altında topuklarından saçlarına kadar esir bir takım kuklalar, ekmeklerine yağ ve bal bekle-dikleri sefil ve müfterî bom-bardımanlarına başlıyorlar... Aynı gün. Cumhuriyet Savcılığı hakkımızda takibe girişiyor. Bizi - galiba karşılıklı aşk ve îtimat duygumuzu pek iyi bildiği için - kendilerine üniversite talebesi süsü veren taharrî memurları vasıtasıyla yakalıyor... "Peki, beş dakika için dışarıya çıkınız; şimdi sizi çağırıyorum!", diyen Sulh Ceza Hâkiminin bir daha yüzünü bile göremiyoruz. Bir lâhzada ve bütün mevzulara karşı hak-sız, kanunsuz ve usûlsüz olarak tevkifhaneyi boyuyoruz...

Artık mânen ayaklarımızda pıranga bileklerimizde kelepçe ve ağızlarımızda tıkaç... Fırsat bu fırsattır; gık bile diyemeyiz, gazetelere iki satırlık bir tekzip mektubu bile gönderemeyiz. Bizi ısırabilirler, tokat layabilirler, ceplerimize sahte vesikalar koydurabilirler, imzalı metinlerimizin noktalarını diledikleri gibi uydurabilirler ve bunları bir "oldubittî, halka ve genelîğe arz ve takdim edebilirler. Hakkımızda îsnat ve iftiraları en gemî'ini, her zamanki ihtisasları ile imal ve ihzar edebilirler. Meydan kan emicî böcekleri kalmıştır. Diledikleri gibi kanımızdan tadabilirler. Ve biz sirtımızı kasıyacak derecede olsun kendilerine müdahale edemeyiz. Allaha korkmayan hiç bir mahlukun bizden korkmasına bir ân için mahal yoktur.

Evet!.. Onlar yalnız bunlardan ibarettir; yalnız bunlar olmuştur.

İşte, hep o saikin bir ucuyla bütün bunlar nesir ve propaganda vasıtalarını köprü-türken öbür ucuyla da C. Savcılığı kanunun hiç, hiç mi hiçbir maddesine temas etmeyen vaziyetimiz, sırf (Büyük Doğu) nun yolunu kesmek ve dümenisini bağlamak için Galata kulesine bos

tan kuyusu der gibi bir teşhisle - Türklüğe hakaret şeklinde tefsir buyurmuşlardır!..

Binaenaleyh, aynı Savcılık, bize âmme avukatlığı makamından resmen iftirayı kabul etmiştir; ve binaenaleyh yine aynı Savcılık bizi adalet huzuruna çıkarmaya kadar sürebilecek muvakkat salâhiyetini şmnenin değil, günlük politikanın avukatlığı şeklinde pek güzel becermiştir! Kanununun tevkifimizi âmir bir cüm maddesindeki ruhu, ona en zıt ve en uzak fiilî yakıştırmak suretiyle inciten âmme avukatına, kanunun tecellî mihrakı yüksek mahkemeniz ve Türk âmme vicdanı önünde hicap terleri dökerek teessüfler ederim!

DÂVAMIZIN ESASI

(Büyük Doğu) da bir manzume çıkmıştır. (Abdülhamidin Ruhaniyetinden İstimdat) isimli ve (Rıza Tevfik) imzalı bir manzume... Menzumenin de altında kısa bir takdim ve teşrih yazısı vardır. O, bize bir okuyucu tarafından postayla gönderilmiştir. Manzumenin, okuyucu eliyle yazılmış aslı nushası dosyada... Onu okuyor ve hemen üslûp ve edağundan Rıza Tevfik'e ait olduğunu anıyoruz. Fakat işi gerçekleştirmeliyiz. Birkaç muharrir dostumuza böyle bir manzumenin haberleri olup olmadığını soruyoruz:

— "Evet, diyorlar, bu manzume bizim de kulağımıza gelmişti. Rıza Tevfik'indir. Bundan 18 mi, 21 mi, 23 mü, 25 mi, bilmem ne kadar yıl evvel yazılmış ve Halep mi, Şam mi, Amman mı, Mısır mı, bir yerde intişar etmiştir!.."

Manzumenin Rıza Tevfik'e ait ve münteşir bulunduğu gerçeğiyle. Fakat onu bize gönderen okuyucu, mısralardan birini yazdıktan sonra karalamış, eksik bırakmıştır. Onu takip eden mısralara bellibaş

lı bir şahıstan behsedildiğini açıkça gösterdiği için bunun kim olduğunu anlamak lâzımdır. Eksik mısraları takip eden kafilelere ayrıca vezinde noksan kalan beş heceye göre bu isim (Mustafa Kemal) olabilir. Fakat aynı esaslara yüzde yüz uygun olarak tek ve müsterek hüviyet ifadesiyle (Enver ve Cemal) de olabilir. Rıza Tevfik'in siyasi temayüllerini ve mücadele hedeflerini bilenlerce, birinci hüviyetle ikinciler arasında fark yoktur. Görülüyor ki, tam yüzde elliler ihtimalle iki hüviyet kutbu üzere rinde de temerküz edebilir bir ifade karşındayız. Yine manzumenin Rıza Tevfik'e ait olduğunu bilenlere başvuru - yor ve su cevabı alıyoruz:

— "Kat'i olarak hatırımızda değil, fakat (Enver ve Cemal) olsa gerek... Zira (Abdülhamidin Ruhaniyetinden İstimdat) isimli bir hücum

manzumesinde hatıra ilk gelecek zümre İttihat ve Terakki, ilk gelecek isimler de (Enver ve Cemal) dir. Mustafa Kemal'in Abdülhamitle birinci plânda bir alakası olmamıştır.

Bu yeni tahmin ve tefsir, karanlık mısradaki ismin (Enver ve Cemal olması ihtimalini biraz daha yükseltmiştir. Ondan evvelki mısralarda, okuyucunun bize apaçık yazdığı gibi:

"Etek öpmeyenler secde

ettiler

Bir âşî zabîtin pis külâhuna,, şekliindedir. Bu da (Enver ve Cemal) ihtimalini, (Mustafa Kemal) den daha fazla hatıra getirmektedir. Zira Enver, tâbi olduğu padişaha karşı doğrudan doğruya isyan ve harekete geçmiş bir zabittir. Manzumenin aslına Rıza Tevfik'den öğrenmek istiyoruz. Kendisi müsbet ve menfi hiç bir şey söylemiyor; sadece manzumenin aslına gizliyor ve mahut isim, hakikatte ne olursa olsun, bizce tam bir tevhül halinde kalıyor.

Fakat bütün bunların manzumenin ruhu ve bizim onu nesretmemizdeki maksat bakımından hiçbir kıymetli yok... Biz, yepyeni bir ideolocya ve dünya görüşünün başlıları (Büyük Doğu) cular, manzumenin, esasen fânî şahıslar üstü ruh ve mânasıyla ele alacağız. Bunun için de, okuyucunun sildiği kelimeleri, zaten tam tahkik edemediğimiz için noktıyoruz! "Bir âşî zabîtin,, kelimelerini de, kendî elimizle silerek, her hangi müşahhas bir ifadeye kimsenin takılmasını istemiyerek, dâvaya mücceret ve sembolik bir eda ve rerek, bilhassa askerleri ve zabîterleri tenzih fikrinin güderek, noktalarla gösteriyoruz. Yani, noktalarla gösterdiğimiz iki eksik mısradan birini okuyucu silmiştir. Öbürünü de biz.. Mâksadımız da, dâvayı ağızlık şahıs plânından çıkartıp büyük tarihî, içtimai ruhi, ahlâkî teşhis plânına inkişaf ettirmek, böylece su veya bu şahısla doğrudan doğruya hiçbir alakamız olmadığını göstermektedir. Her şey, manzumenin bütünündeki ruh ve mânadadır.

Acaba bu ruh ve mâna nedir?

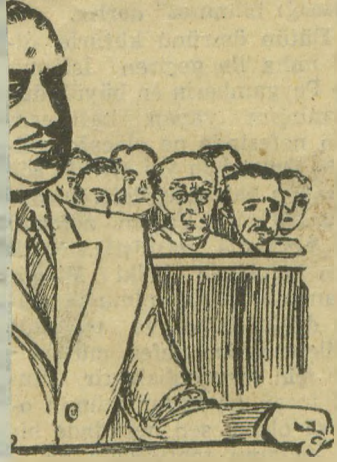
Manzume, Abdülhamid'e karşı, onu takip eden devirlerin hiçliği ve sahteliği bakımından derin bir nedamet, hak ve hakikate rücu, kendi öz nefsinin töhmetlendirme ve muhasebe - yekme eseridir. Zira devir devir yaptığından pişman olmak ve pişman olduğunu tekrar yapmak illetindeki kararsız ve mesnedsiz Tanzimat neslinin son örneklerinden biri olan (Filozof) lâkaplı sair başlangıçta, Abdülhamid'e karşı mücadele girişenlerin en şiddetlilerinden birisidir. Şimdi bizzat bu adam, kendi dâva ve aksiyonunu çiğnemekte ve

Mesrutiyet inkilâbını kademe kademe tâkib eden büyük tarihi, içtimai, ruhi ve ahlâki gözülüşü, kendi öz nefsinde de dahil bulunduğu bir delâletle bilvasıta canlandırmaktadır.

Manzumede üç esasî nokta ve unsur vardır:

1 — Abdülhamit hakkında en sistemli ve teşkilâhî surette yalan söylenmiş, iftira atılmış, çehresi tam zıt tarafından gösterilmiş bir devlet reîsidir. Bunu, bizzat kendisine karşı mücadeleyle işe başlayan bir şahıs kabul ve itiraf etmektedir.

2 — Tanzimattanberi basa -

mak basamak devam eden üstünkörü taklit ruhu, teftişsiz ve mürakebesiz Avrupalılaşma gayreti, çıkartma kâğıdı mikyasında köksüz inkılaplar sevdik, v. s. v. s. Abdülhamidi ta kîb eden devirler boyunca, büyük bir tarihi, içtimai, ruhi ve ahlâki gözülüşe yol açmıştır. Bu sahte ruh ve zihin hâletleri Mesrutiyetten itibaren her devirde kendi hiziplerini kurmuş ve bu hizipler marifetiyle bütün milleti tahakküm ve tegallüp altında inlettirmiş - tir. Bütün bunlar, bir vakitler yine böyle bir hisbe intisap aramız bir kimse tarafından doğrudan doğruya ve dolayısıyla, belirtilmektedir.

3 — Yukarıdaki iki ölçü etrafında, manzume sahibi, bazı şahsî düşmanlarına söğmek - tedir.

İşte efendim. (Büyük Doğu.) yukarıdaki iki maddeyi kendi tezine yüzde yüz uygun bulmuş, üçüncü maddeyle işe hiç alâkalanmadığı ve ulvî mef kûresini bir takım şahıs ihtiraslarıyla bulandırmak istemediği için o mısraları noktalamıştır. Böylelikle o noktalı mısraları, dalkavukluktan başka kıymet tanımayan ve yakın tarihte binbir örneği bulunan ve katliyen şu veya bu diye teşhislerine mahal olmayan hizip şeflerinin, hizip şefliğinin mücerret ve sembolik çehresi mahiyetinde göstermek istemiştir. Aynı (Büyük Doğu), manzumesinin altına ilâve ettiği taktim ve teşrif yazısıyla da bu incelikleri pek güzel belirtmiş; ve böylece ruh ve sociyesi bakımından hiç de benimsemediği bir pehlivan, siyasi, şair, filozof kişisinin manzumesini, sırf bir hakikatî ona düşman ağızlardan birinde itiraf edilmiş gör-

mek kıymeti adına zevkle zaferle, şerefle neşretmiştir.

Gerek manzumenin (Büyük Doğu) da münteşir hali, gerekse altındaki not, akıl ve vicdan taşıyanlara bütün bu gamızaları pek güzel gösterdiği halde, kimse işin iç yüzünü anlamamış, daha doğrusu anlar görünmeğe cesaret edememiş; en doğrusu, anlayışın anlamamak olduğu hususunda ki sevk ve idareye boyun eğmiştir. Bir yanda, sözümona bazı kalem sahipleri, manzumedeki noktalı satırları hâlâs bir yalancı ve kalpazan açığözlülüğüyle:

“Saçak öpmeyenler sacde

ettiler

Mustafa Komalin pis külahına,

şeklinde diledikleri gibi doldurup “Vay, Atatürke ve inkilâba söğüyorlar!..” diye cırtlak cırtlak bağırırken, öbür yanda Cumhuriyet Savcılığı, “Vay, Türk milletine ve Türklüğe söğülüyor!..” diye yerimzli, katillerin yanbaşı olarak, fikir ve selâhiyet temsil eden ruh ve mâna katilleri yanında Zemzem suyula yıkanmış insanlar olduğu bize bittecrûbe ve bitteşerrûf sabit oldu.

Pek güzel, muhterem hâkimler; umumî vicdanın gûya mâkeli olmak mevklindeki gazetelerde, bizim Türk milletini ve Türklüğü tahkir ettiğimize dair tek satır bulunmadığına, has düşmanlarımız bile komiklikte bu kadar ilerleye gidemediğine, bütün hücumlar bizim Atatürke hakaret ettiğimiz isnadı üzerinde toplandığına; savcılıksa, bizim Türklüğü tezyif ettiğimiz iddiasında olduğuna göre, bunlardan acaba hangisi doğrudur? Biz Atatürke mi, Türklüğe mi hakaret ettik?

Muhterem adalet mümessilleri!.. Hiçbir kaatil aynı suçtan hâkime teslim edilirken âmme vicdanına, o suçu âdeta örtbas edici başka bir cepheyle taktim edilemeyeceğine göre, iki iddiadan ikisinin birden yalan olduğu, bu, sefil olduğu kadar muhteşem tezaddan da belki değil midir? Yalan söylüyorlar! Biz ne şu veya bu ferde hakaret ettik, ne de Türk milletine!

Fakat “Türk milletine hakaret etmedik!..” demek, yalnız müsbet cephesine bağlı olduğumuz bir fiilî menfi cephesiyle yapmamış görünmek, bize çok giran geliyor! Biraz av

vel, hâkimimizdaki resmi iddiayı, Galata kulesini bostan küyusu diye göstermek şeklinde vasıflandırmıştık. Türk milletini ilâ, Türk milletini fâziz, Türk milletini tebci, Türk milletini tenzih makamında ve sadece o kasitle girişilen bir hamleye, sırf kanuna sahte bir uygunluk arzetsin diye “Türk milletini tahkir, yaftasını takanlar, bundan bir iki ay evvel de yalnız ve yalnız saf ve gerçek din uğrunda çırpıştırdığımız birkaç satıra “Dini tezyif, süsünü vermişler ve Türk adalet mümessilliğinin harikulâde asil beraet ilâmı karşısında elleri boğ dönmüşlerdi. Din için çalışanlara göre göre “Dini tezyif, Türklük uğrunda didinenlere bile bile “Türklüğü tahkir, damgasını vurduracak derecede kanunun ruhuna ihanet eden zihin hâleti, espri, hüküm sürmekle devam ettikçe, aziz Türk milletinin âhü vahî da her ân gökleri delip yükselmekte devam edecektir.

Necip Fazıl KISAKÜREK
(Devamı var)

